

Uroš Zupan

Psalm — Magnolije v aprilskem snegu

pregrizniva okove ukletim besedam, oče, staliva
ledeno goro molka, ki je zrasla med nama,
pripravljen sem, izključil sem telefon,
zaklenil sem vrata, nikogar več ni v mojem svetu.

zdaj ti bo moj psalm pel o sanjah,
ti jih imenuješ sanje, o izvirih cvetenja,
o vodi, ki jo pijejo magnolije, ki se
odpirajo v aprilski sneg, o večerih,
ki so se ugnezdili v moji lobanji,
dolgi škrlatni oblaki preletavajo zemljo,
ti jih gledaš, oče, tvoj pogled sega skoznje,
medtem ko tvojo silhueto, stoječo na hišnem pragu
objemajo hladne peruti noči.

ne, njih ni mogoče razvrstiti po točkah,
jim natančno določiti mesta v urnikih
bežečih dni.

ne morem, oče, ne poskušam.
jaz nimam namena porabiti neskončnih ur
v žrelih pisarn, med srebajočimi ustnicami,
cenenimi parfumi, po žganju smrdečo fukotožnostjo
poslovnih partnerjev.

zame so verzi, divji dolgi verzi,
ki dirjajo kot konji v popotnikovem hrepenenju,
kot kristalna, hladna voda, v katero se spuščam gol,
verzi, ki mi jih daruje zrak,
verzi, ki jih zabijam v papir za vekomaj.
verzi merijo čas, oče, moj čas, naš čas,
edini so, ki postavljajo obcestne kamne
našemu minevanju.

zdaj ti bo moj psalm pel o svetu, v katerega
ne boš nikoli vstopil, o nebesih in peklu,
o ekstazah, ki me prevzemajo, in o Ikarovih padcih,
o magični zvezi, o božanski povezanosti, ki jo
začutijo jazzisti, ko jim instrumenti z nenavadno
lahkoto nagovarjajo sence in rišejo kalejdoskopske
podobe v neznano, dišečo noč, na prazne ulice,
kjer se opotekajo zadnji pijanci
in mačji smrčki kukajo iz smetnjakov.

zdaj ti bo moj psalm pel o Kafki, o tem, kako
je napisal dolgo pismo svojemu očetu in ni
nikoli zbral dovolj poguma, da bi ga poslal.
ne, ti nisi nikoli slišal za Kafko,
čeprav ste naročili Sto romanov,
čeprav si vsako soboto brisal prah s knjig.

preveč nestabilen svet zate.
preveč neulovljiv svet.

in moji prijatelji so mi govorili o
bolnih izkušnjah s svojimi očeti
najraje bi ga pretepel — je rekel nekdo,
edina sreča, da je umrl, rak,
ciroza jeter, vsi smo si oddahnili,
vsi smo se bali priznati, da na skritih
krajih točimo solze.

in midva, oče,
midva se srečujeva leta, kot se srečujejo vlaki,
na točno določenih mestih, ob točno določenih urah,
jekleno hladni, s pokom hitrosti,
z živim tovorom v svoji notranjosti.
trmasta sva, trmasta.

zdaj je čas, oče, da zaslišiš moj psalm,
psalm, ki se prebija skozi kremplje teme,
ki zažiga listje na gozdnih poteh, ki se
kot ptica spušča na obronke gor, psalm, ki
ga šepetajo ribe in kamni, psalm, ki ga šepetata
dežni in sončni človek.

na vojno se pripravljam, oče, na vojno
in ti veš, da grem,
bolj se bojiš kot jaz,
ja, treba bo porušiti utrjene gradove navad,
naj jih obraste bršljan, naj v njih mirno spi princesa.

treba si bo polomiti nohte in nagubati kožo
 in mnogo žrtev bo, mnogo nepremičnih ur,
 neslišno dihajočih med štirimi stenami,
 na mostovih, ki vodijo prek metafor večnosti,
 ko bo edina hrana sanjski prah
 in edino zavetišče prozorno telo izmišljene ljubezni
 in ne bo več darovanih srebrnikov
 in ne bom se počutil kot Juda Iškarijot,
 ki so ga podkupili, da bi izdal tistega,
 ki ga najbolj ljubi
 in mogoče bom zmagovalec, mogoče poraženec,
 a vedno se bom spomnil nate,
 ko bom videl gladko obritega uslužbenca,
 ki je oče nekoga, uslužbenca,
 ki ni poskusil ničesar nenavadnega,
 ki ni prekršil nobenega pravila, ki preklinja,
 ker ne najde parkirnega prostora,
 ki je svoji ženi pisal dolgočasna ljubezenska pisma
 in tudi ti se boš spomnil name,
 če boš nekje sam pil pivo in se bo vse
 okrog tebe drobilo v prah in si boš prvič
 v življenju rekel, naj gre vse k vragu,
 naj vse počaka
 in boš imel prvič v življenju občutek,
 da obstaja še nekaj drugega, nekaj nenavadnega,
 neki krajec lune nad nami in neki svetli trenutki,
 ki se nam odpirajo, kot tiste magnolije
 v mojih sanjah, magnolije, ki se odpirajo
 v aprilski sneg.